

Годишна цѣна за въ Цариградъ
7 сръбарни петака, а за повън
насякадъ 8 петака, шест мѣ-
сечно спомоществованіе пѣма.
Един брой 3 гр. Паритѣ напредъ
На въра вече неспирим.

ГАЙДА

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Капан П. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
поща, не сж пріети.

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНЕ НА БЪЛГАРИ-ТЪ.

Издава са на сѣки 15 дена.

Научаваме са че, дѣто испращамъ по Австрійска-та Поща Вѣстници-тъ случило са нѣкакво побъркване, та на нѣкои мѣста наши-тъ спомоществатели не пріели на врьме и напълно листовѣ-тъ. Погрѣшка-та не е у нас, но станало; за туй ний като зехми мърки за дру-ги пѣтъ да не става това, умоляваме настояте-ли-тъ да ни извѣстят, дѣ е станало погрѣшка, и кои броеве не са пріели за да им ги допълним.

Благодарим на тѣзи от настоятели-тъ, кои-то събраха спомоществанія-та и ги внесоха с' врьме, а молимъ тѣзи които не са можели до нинѣ да ги съберѣтъ и да ги испроводятъ да са постараятъ колкото поскоро да ни послужатъ въ това и ште ни задължатъ прѣмъ много.

С' прискорбие са научаваме че ланскы-тъ не-плати-Гайда Господиновци били оглушели сичкы, и нечуватъ като им толкоз свирехми за пари, да са обадытъ барим, зашто не рачатъ да платятъ. Желайми от се сърце штото тѣзи почтени и родолюбиви Господари да ся избавятъ колкото поскоро от това нештастіе, да прочуятъ ако е възможно и с' четир-тъх си уши, сирѣчь и с' тѣлѣснѣ-тъх и с' умственнѣ-тъх та да са разбе-ратъ и да ни платятъ што ни сж дължны.

ЦАРИГРАД 1864 Септември.

Нѣкой си умникъ такъвъ, като храни Боже нашиятъ Свѣтъникъ, като му дошло веднѣжъ да са срѣшне с-докторътъ си, гледалъ да са позатули от него да-но го не види той, но като неможилъ да избѣгне от тѣзи срѣща и са искарало да излѣзе прѣдъ него: „да прощавашъ, отговорилъ той, не съмъ са скоро разбо-лѣвалъ и на е срамъ да са вѣста на очитѣ ти.“

Ний са смѣяхми едно врьме като си наумявахми тѣзи къса прикасница, както са посмѣйвахми понѣ-кога и съсъ Свѣтъникътъ за таквизъ нѣкои негови схоластически истълкувания; но ето, за наказание белкимъ на тѣзи ни грѣхове, дойде ни до глава да са намѣримъ и ний в-едно такъвъ положеніе, дѣто нито от срѣщата с-нашитѣ читатели да избѣгнемъ можемъ, нито пакъ да са оправдайми инакъ, освѣн по манерътъ на речениетъ Господинъ като имъ каже: Че нѣ е май срамъ да излѣземъ прѣдъ очитѣ имъ, като нѣ-мамы никакви новини, ама да прощаватъ.

Повече от туй толкоз само може да кажемъ, че, кѣкто не сме останали до нинѣ да не имъ извѣста-ваме какъто ново са е случило колкото за въпросътъ, тѣй и по нинѣ нѣма да ги лишимъ и от най малкитѣ свѣдѣния които ни са случи да наберемъ по тѣзи частъ. А между това додѣ да изникнатъ и да са ро-дятъ нашенски, Български новини за туй нѣщо, кое-то интересува сичкитѣ наши съотечественници, на-шитѣ читатели нека благоволятъ да са позалѣжатъ пакъ с-нѣкои Гръцки новини за тѣзъ работа.

В-прѣдидущитѣ брой на Гайдата ний зехми от Гръцкитѣ вѣстникъ Армония новината за сполучването на гръцката патриархия че издѣйствувала ужда земе ирадиета от Ц. Правителство за расфърлянето на чер-ковнитѣ дългове върху христениетѣ, които сж под-чинени на Гръцкитѣ Цариградскы Патриарх, нари-цаемый Вселенскый, и че споредъ нейното прѣсмѣт-ване са падало на сѣко мѣжко от 15 год. на горѣ да плаща по 6 гроша. Тая повинна я видѣхми ний още и в-Омония, другъ единъ Гръцки в-Цариград вѣстникъ; но казуватъ ни че я нѣмало во Византис, която е официалната черковна газета. Това не е нѣкое важно забѣлѣжаніе, защото може на Визан-тис и нарочно да е затрѣтено да го не обнародва за да не стрѣска Българитѣ от рано. Ний сме до-брѣ извѣстени, както и поменѣхми по прѣди че патриархията го иска това от Правителството и то трѣба да и го даде. Ще каже че то ше бѣди, и Българитѣ които днесъ слухтѣт само и чакатъ што Гръцитѣ да са разбератъ сами за да ги оставятъ, или да влѣзатъ в правитѣ път, ще видятъ колко са празни тѣхнитѣ надежди, и че докль сж тѣ с-тѣх наедно от тѣхнитѣ глоби нѣма никога да са отърватъ. По-много ще фанатъ да ги глобятъ и по неправедно, че по малко нѣма да бѣди, и никога никоя правдина нѣма да видятъ от тѣх. Който не е дошелъ да познае какъво нѣщо е Гръкъ, а още и фанарлотинъ, той нищо не знае и много още ще пасе паткитѣ, и ще ходи за умъ и за разумъ.

По прѣсна новина е слѣдната.

Тѣзъ дене в-Гръцката патриархия ставали разми-шления да поискатъ от Правителството дозволеніе за да развалятъ Уставътъ който направиха, и да сви-катъ изново народно (?) събрание за да направятъ новъ уставъ, с-който да расфърлятъ врѣхъ народътъ още повече даждия за поддържаніе на патриархията и на учебнитѣ и Богоугоднитѣ народни (?) заведения.

Защото прѣдшният устав като са наредил, имали прѣд очѣ доходитѣ от Влашкитѣ мѣнастири, сега тѣзи доходи като са прѣсѣкли, тѣхното лишение трѣба да са допълне с-ново расфърлевание. И според смѣтката която правили тѣ, искарали че трѣба сѣко мѣжко, (както рѣкохми по горѣ, от 15 години на горѣ,) да плащатъ по 10 гр. сѣка година. Туй освѣн борчѣтъ бѣше. Ще приеме ли Ч. Правителство това ново прѣдложение на патриархията, не знайми и не е наше да питами; но ний не можем да са вачудим на изобрѣтателност-та, както и на безочливост-та на нашитѣ едновѣрни братия, (брадва...) как можаха тѣй да измислят да го скроят, и как ги не е срам да го приемат и да го прѣдложат, щото като сѣ нѣ глубили заде и заде, че да искат сега и за глубата заплаца да им платим борчовѣтъ, в-копото ний никаква смѣса нѣмами. И пак ний да плащаме за тѣхнѣ ѣ дѣца да са учат; да поддържаме училищата в-копото нито дѣцата ни са учат, нито языкът ни са прѣдава!!!! „Луд изяда, казва пословицата и два зелника, но кой е луд да му ги даде.“ Сами ний Българитѣ не сме и твърдѣ с-умѣт си я, и по два и по три зелника сме им давали да изядат, та сме ги приучили, за туй сега вече и не нѣ питат, ами казват: „що е поново, то е готово.“

— Завчера на едно Казино един Едирнелия Грък, като прочелъ в-Армония че са рѣшило да са расфърля черковниятъ дълг на сички и на Българитѣ (!) да го платят, добило му толкоз драго шгото похарчил една лира да черпи който дошел въ казино-то, ивикали там сички: виват да живѣе Св. Синод и Смѣсенниятъ Свѣтъ че натѣпкаха на Българитѣ самаритѣ. — Този Едирненскій омажи-грѣк трѣба да има или по наслѣдие, или за зестра зет нѣкой одѣлжителен запис, отъ опѣзи които издаде Патриархията за да прорасти този дълг, когато са помена найнапрѣд да направят владичи-тѣ с-мѣсечна заплаца. И драго на Гърци-тѣ като ша земаат пари, но не е драго на Българитѣ като ша дават!! Че не викат барим, проклетитѣ му гърци, да живѣят Българитѣ, или барим и тѣх да по почерпват по нѣкога, ами тѣ сами пият, сами и наздраве напиват, а Българитѣ сал пари да дават.

— Съставило са е тайно едно ново-грѣцко дружество, в-Атина в-което зели участіе нѣколко от тукашнитѣ гърци, и нѣкои от тѣзи които са прѣснати по Македония, за да дѣйствуват сѣ сѣкакви възможни сръдства да въспрат развитието на народно-то съзнание между Македонскитѣ наши братия. Тѣ са не надѣят вече да ги увѣрят в-досегашнитѣ лъжи че сѣ гърци, но искат да ги въведѣт в-заблуждение колкото да ги отдѣлят от другитѣ Българи. Тѣ искат сега исторически да имъ докажат че тѣ не сѣ гърци, но не сѣ и Българи, ам са една особена народност които сѣ имали свойси особен язык. И това ще прѣмине. „На лѣжата крака-та сѣ кѣси,“ казва пословицата. Додѣ

са живи Македонскитѣ Българи, и до дѣто имат за домашен язык този Българскитъ който говорят днес, и който не може да е други освѣн истинъ който сѣ от крайнитѣ си край говорили, сичкитѣ грѣцки патардии ще бѣдат на халос, особенно в-сегашното време.

— Сега в-Четвъртък са испроводиха за Марсилия на учение троица от нашитѣ Българчета: сичитѣ на Г-на Хр. Тѣпчилеца Стоян; Георги Добруевич, и Хр. М. Астарджиев от Карлово. Друго едно Калоферче на име Лазар Йовчов което свърши тука в-Бебешкото училище, испроводи са в Париж да слѣдува учението си поддържано от Калоферската община и от тукашнитѣ търговци из Калофер. Зафалыми на Колоферци за таквиз едни пригодавания що правят и припорѣчвами ги за примѣр на другитѣ общини.

ТЪРНОВО. — Въпросѣтъ тука като че заглѣхна. Когато на сѣкадѣ около нас Българетѣ са държат противу фанариотитѣ и малко или много са мѣчат да отбѣснат тѣхнитѣ по ушениа за ново помежду ни въгвѣздяване, нашето блаженно Търново е на задрѣмване от тѣз страна. Нашитѣ граждани са надѣйствуваха и сега си отпочиват. Махзарѣ-т, за който ви бѣх писал врѣди врѣме, тѣй си и замрѣзна. Никаква прикаска за Владиката, че го не щат или че го ищат. Поподуива са само че Махаленитѣ от Св. Снас думали да поканят владиката да им опопи един поп. Сал то бѣше иксик за пълната слава на Търновчанитѣ да направят барим и него та да стане текмил сичкото. Папаз кесатлѣж станѣло та ако не си опопят нов поп не може, и ако не го опопи грѣк владика не е макбул. Ех пѣк че родолюбиви съотечественици имами бре! Да живѣе велико Търново за да са развеличи йоште повече че туй величие му е малко!

Тука са утвърди един проект за желѣзен пѣт от Търново до Разград, който пѣт ще са прави от Правителството и от народѣ-т. Народѣ-т ще даде амелето и дрѣве, а правителството — машинитѣ, кола-та и мостови-тѣ. Ще са започне идуца-та пролѣт.

Завчера в-недѣля (30 Август) Тукашното руско консулство празнува нѣкакѣв си празник, на който били калесани сѣс билети млозина да приѣстствуват на церемония-та в-черква-та Св. Богородица и вечерта пак на пиршество в-Дервентѣ *). Половина-та Търново са покѣрти да върви, едни сѣ талиги, други на конѣе, други пѣши. Имало и отъ поленскитѣ села канени хора. Рѣховски нѣкои чорбаджии послушници на гъркорускитѣ Духовник Мелетия били и тѣ там. Това движение на наши-тѣ граждани даде повод на согражданитѣ наши мюсюл-

*) Дервент или долнѣо устѣе са пада на сѣвер от Търново дѣт са налѣзват и два мѣнастира един сръшу други. Тамо и Руският в-Търново Консул има един лѣтѣн дворец.

мане да заключават, йоще и да говорят явно, че между нашитѣ хора има доста поклонници на Сѣвер.

Пак ний надуваме Гайдата колкото можем за да ги оправдаваме!! И наистина ний сме прави колкото за учителитѣ; неможем йоще да обвиним и сички тѣзи, които сѣ присѣтствували на това празненство, като приверженници на Сѣвер, — ний разбираме твърдѣ добрѣ че това е едно просто любопитство, свойствено на сѣкой прост народ. Но и както е невинно любопитство на нѣкои празни хора само, то компрометирува цѣлото население прѣд очитѣ на согражданитѣ ни и на самото Правителство; за туй добрѣ би било да са повздържаха от таквоя любопитство нашитѣ любопитници. Тѣ незнаят каква отвѣтственност земат на себе си и какъвъ огън стбират на главитѣ на хора които и несподѣлят биле тѣхното любопитство. Никой никому не забраня да са расхожда и да са напѣрва на увеселения каквито му са вече драги, но таквои заявеніе е гибелно за общественитѣ ни работи и за сами нас. Печелим ли нѣщо отъ това дѣто угождами на чуждитѣ Агенти? И ползуваме ли нѣщо сами тѣх прѣд които раболѣпствуваме? Санким като сѣ ходили сега тѣзи, които сѣ ходили, на угощение на къща-та на Руският Консул, да са по напийат на празникът на Руският Император, голѣма заслуга ли сѣ направили? Славата на Росия ли увеличават? Не, своитѣ нещастия увеличават, като са заразяват без да са осѣщат с-идеи диаметрално противоположни на интереситѣ си. Человѣкъ може да обыча и да почита сичкото человѣчество без да прѣстѣпва длѣжноститѣ си. Исклучителнитѣ симпатии към този или към онзи народ, бил кой да бѣде, към Русци било или към Френци, към Инглизци, към Нѣмци или към Драндабурци никаква полза не ни приносят. Прѣди сичко трѣба да бѣдем ний симпатични към себе си, към интереси-тѣ на общото отечество; прѣдани на властѣта под която живѣим; твърди в-вѣра-та в-която сме са родили и която сме от бацитѣ си наслѣдували, без да са лѣжим от ласкателнитѣ обѣщанията на лукави-тѣ Гърци, на Католици или на Протестанти. Чуждитѣ внушения сѣ сѣкога за чужда полза, в-тѣх нѣма за нас спасеніе. Дано тѣзи наши искрени думи да са приемат искрено от нашитѣ съотечественици.

ГАБРОВО. — Оплаквания голѣми са чуват от чорджитѣ, и канят са даже до в-столица-та да идат да са плачат от тѣхнитѣ изедничества. Трима, четирма души сѣ са сдумали и нагласили, та както щѣт тѣи обѣртат давинитѣ, и както ги обѣртат винаги излѣзва че тѣзи, туй чорбѣ такамж, имат право, а сиромаситѣ излѣзват онеправдани, и тѣи са лишават и от малкото стяжания на които сѣ до днес били ступани. Сѣкога чорбаджитѣ сѣ бивали потисници на сиромаш-та и изѣдници, но никога до тоз карар работитѣ не сѣ идвали.

Учителитѣ ни още не сѣ са прибрали от ваканцитѣ, които продължих тѣи що по нашитѣ мѣ-

ста до толкоз дълги ваканции не изпасят, и скѣсеніето на които ний с-нетѣрпѣние чакаме. И в-училищата ни незнам как уроцитѣ са твърдѣ високо покачиха, физики и метафизики са прѣдават, а физикеритѣ и метафизикаритѣ наши учени незнам дали знаят още и Грамматика да склоняват и да разчленяват.

Като оставяме отвѣтственост-та на тѣзи съобщения върху дописник-т си, и като желайми с-него на едно колкото е възможно поскорото поправяние на заблѣжени-тѣ он него безредици, от своя страна това само заблѣжвами: че колкото за прѣданія в-училищата трѣба учителитѣ да сѣ свободни както за по добрѣ виждат тѣ тѣи да ги нареждат. То са знае че при сичкото си доброжелание нашитѣ приятели сѣ по невѣжи в-тѣзи работи и за туй най добрѣ е училищни-тѣ нареди да ги прѣдоставят само на учителитѣ.

ТРѢВНА. — Нашитѣ общественни работи за сега са прѣдставят малко като по добри, училищата ни на според състоянието на мѣсто то ни сѣ добрѣ наредени, особено Взаимното и дѣвическото училище отиват твърдѣ добрѣ. Дано да бѣдяхми и ний и дѣцата честити што да са одържеше за нѣколко врѣме днешна-та нареда.

КАЗАНЛѢК. — Груйоглу го нѣма вече и спорѣд доношенията на неговитѣ противници град-т ни трѣбаше да са управи. И трѣгнал бѣше уж на управление, но незнам как са случи та са испрѣпѣна и сега пак та по ора' по очи. Тука работитѣ вървѣха надобрѣ нѣщо от 1. Юния та кажи едвам ли до 1. Септември. Види са че съгласието у нас е сладкопоеен славеи който само тримѣсеца пѣе, или е благовонен тандафел който само тридни цвѣти. Вчера бѣше пишаме ний до вѣстникитѣ да са фалим с-мир, със-съгласие, с-желание за общото добро и с-успѣх; но ето още фалбитѣ ни на свѣт не сѣ са явили, а ний сме принудени да писнем, да плачим от распри и раздори, от несогласия и нестроения! Вашитѣ прокобенія, в-22 брой на Гайдата от миналата година, нѣ постигнахж, училищата ни, страшно е да са необърнат пак на келии; колкото махли толкоз училища сме отворили и искаме да ги поддържаме! А никак не можем да са убѣдим и да склоним на найочевидното нѣщо че с-свокупнитѣ сили на сичкитѣ махали, ний можахми да имаме училище много по добро, и успѣхът на дѣцата ни щеше да бѣде вѣрен. Ама не тѣи; ний от сичко туй прѣдпочитами задоволството на нашитѣ дребни честолюбия, общата полза я имаме за нищо прѣд частнитѣ си каприции. Други път ще ви расправа подробно за днешното състояние на работитѣ въ град-т ни; но дано бѣдем честити да прѣминеше тѣзи бура която сега заплашва да докара ново разорение на общественото-то съгласие и на мѣсто неприятни новини да ви съобща нѣщо по-добро.

ЕДНО МѢСТО. — На 60 години чолѣк станах

та виз чудесета не бѣх видал. Туй откак сѣ излѣзли младитѣ учени, сѣка година и на сѣко мѣсто гледаш испитания испитания и се испитания а пак изучения неவிждам. Много испитания наистина бѣх виждал и чувал аз, ама таквот испитание, каквото го направи тука нашето даскалчи, нито съм чул, нито съм на видѣл. Ако гледаш Салтанат, прѣвѣз-насяния, чупение на орѣ надолу и по 5-6 слова на ден, ше помислишь че си в-нѣкой Европейски Университет, а пак ако обрвеш внимание на успѣхитѣ на ученицитѣ и на отговоритѣ им ше речеш че сѣ са прѣдавали в-високата Академия на Стрѣмно-Усои. То Френски ли ищеш, турски ли, грѣцки ли, каквито язици искаш, се по за 1/4 от цѣпещца ше намѣриш. „Слѣпа баба не види, който види да бѣга.

На наши-тѣ родолюбци тука излѣзва им памукът на пазар, показва са че родолюбнето им било отъ кора. Найродолюбивитѣ що го имаме, като подириха от него нѣкой си общи пари, а аз си правото ИЗЯДОХ ГИ и работата са управи. От таквиз родолюбци Господ сяка община да избави.

ВАРНА. — Миналит четвъртък (27 Август) Негово Височество Министрѣт на Просвѣщенето Етем паша, придружен от Каймакам-бея, от сичкитѣ тукашни Агазари и други по първи лица от градѣт ни, дойде на каляска в-училището; разглѣда сичко с-внимание, попита учителѣт за числото на ученицитѣ, за врѣмето от кога сѣ започенали да учат и за програмата на уроцитѣ. Сетитѣ испита едного от ученицитѣ на География, другитѣ едного на Аритметика и третитѣ на Френски. И на тримата отговоритѣ бѣха удовлетворителни. Н-во В-во позахваля на прилѣжанието на ученицитѣ, а когато сѣдѣа, ученицитѣ испѣха една пѣсен за дълголетствието на Н. В. СУЛТАНА; подир туй един от ученицитѣ, И. П. Славейков, от страна на сичкитѣ ученици каза по Френски едно Слово в-знак на признателностъ към Н-во Височество за голѣмото му към тѣх благоволение. Н-во В-во остана крайно доволен и изрази своята благодарностъ към ученицитѣ, учителѣт и Гражданитѣ, и най послѣ си трѣгна съпровождан от синца ни до улицата. Гражданитѣ останаха послѣ в-училището и са разговаряха както за потрѣбнитѣ на училището тѣй и за нуждата която има Българското тука население за една черква. Нашитѣ съграждане недогрѣчени-татари Гагаузи от Грѣцко-Християнско братолюбие държат черквитѣ си пусти и затворени но не дават да са чете в-тѣх по Български. Но и на това леснина-та ще са намѣри.

ВРАЦА. — Нашият град тѣз дение бѣше свѣдѣтел на едно комай невиждано досега в-него тържество. Негово Прѣосвященство прѣди Врачанскитѣ а сега Софийскитѣ Г. Доротей, на 9 Агуста посѣти градѣт тѣ ни. Като са научиха за идванието му нашитѣ граждани, макар че бѣше понедѣлник, работен ден, но мога да кажа че ако не сичкий град, а

то тритѣ части комай от жителитѣ излѣзоха да го посрѣщнат, едни на коне, други пѣши, други със талиги. Ученицитѣ от училищата с-итки и свѣшти в-рѣцѣтѣ, весели пѣсни пѣяще, вѣрвѣхѣ напрѣд; жени и дѣца на край градѣт бѣхѣ наизлѣзли и сички тичаха да видятъ възжелѣннитѣ свой пастир. Таквот едно посрѣщание и приемание докачи сърдцето на Н-во Прѣос-во тѣй що от умиление той плачеше в-коляската си обиколен от множество народ. Н-во Прѣосв-во слѣе въ домѣт на Василия Кръстенияковъ един от най жестоцитѣ му нѣкога противници а сега найискрен приятел. Портитѣ стояха отворени и дворѣт са неиспразняше за цѣл ден и цѣла нош от посѣтителѣ Българи и турци, които идяха да изявятъ почитението си към Н-во Пр-во. Негово Прѣосвященство слѣдѣ като ни даде потрѣбнитѣ за това врѣме назидателни свѣти замина от тука за Манастирѣт си Пророкъ Илия, дѣто има намѣрение да постои и да са срѣшнѣ с-Негово Боголюбие Ловченскитѣ Епископ.

Странно наистина и това, и едно явно доказателство на непостоянството на човѣческитѣ мнѣния. До прѣди 3 години Врачанитѣ, ако не сички, но повечето бѣха ожесточени гонители на Н. Пр. Доротея, и малко тич не бѣ по Търново, по Цариград, по Видин да са плачат от него, като от най голѣм притѣснител и злоупотрѣбител, а днес плачат за него, посрѣщат го и възгласяват го като най голѣм благодѣтел на градѣт тѣ им. На какво да отдаде това челѣк не знае, на прѣвратност-та на мислитѣ на Врачанитѣ ли, на промѣненето на чувствата на Н-во Прѣосвященство ли, или просто на онова заблѣжвание, което казва: че челѣк кога има едно нѣщо не му познава цѣната и когато го изгуби тогази са осѣща.

БЕРКОВИЦА. — Когато бил в-София Митрополитъ Йоаким, старецѣт на прѣждебившиятъ патриархъ Йоакима, в-дохождането му на Берковица като са извѣстил че в-селото Церовене сѣществували много и различни старовременни рѣкописни книги, и нѣкои стари Български икони, без да иде на това село, един часъ расстояние далеч от него като бил, пратил извѣстие на селенитѣ, сички тѣзи книги и икони, като нечестиви и непотрѣбни да ги не заварѣ в-селото, но да ги извезѣтъ половин часъ вѣн от селото и тамо да ги изгорятъ или да ги закопаят. И тѣй селенитѣ ги натоварили на едни кола наедно с-иконитѣ и ги изнесли та ги закопали вѣн от селото. Слѣд това той им гетердисал нови икони с-грѣцки надписи а книги и до днес нѣмат. Това е било на 1823 год. И от тѣя които извезли книгитѣ с-колата и ги закопали има още нѣкой живи.

Това като научи Н-во Прѣосвященство Г-н Доротей сега като дойде в-градѣт ни, проводи Г-на Дионисия игуменѣт от Лопошкиятъ Манастир та раскопаха показанното от селенитѣ мѣсто, но намѣриха само дѣскитѣ на иконитѣ и мукавитѣ на книгитѣ а книгитѣ съврѣшенно изгнили. При раскопа-

ванпето присъствуваше и агаларинът Халил ага.

Во онова време, нѣкой си свещеник с-опасност на животът си скри от реченнѣт книги само три, и тѣ сѣ днес на лице: едно Евангелие от времето на Теофилакта архиепископа Българскаго(?)! което има и прѣдисловие; един полустав и един Службеник от 7060 лѣто от създаване мира. За тѣзи книги с-второ ний ще ви пишем по подробно.

Благодарим на нашият дописник за това интерес о съобщение и го молим колкото по скоро да ни испрати обѣщанното, а в-същото време да придири и за други таквик древности.

— Молим также нѣкои любители на таквизи дрѣвности во Враца, да ни извѣстят, ако знаят, какво станаха рѣкописнѣт 12 минеи от мѣнастирът Св. Троица, когдо ний бѣхми видѣли в-Хилиндарскѣт метох на Враца, да ни съобщят также и надписѣт на оная пещера дѣто лежат нѣкои кости, който надпис зафаща тѣй: „ниже сѣ Юанатанъмъ . . .“ и който ний имяхми, но в-гонението що пострадахми от Врачанскаго Агация изгубихмиго с-много други важни и любопитни древности. Да испитат още в-село Дѣвenci що има прибрано от Дѣвенскѣт мѣнастир. Когато пътувахме по тѣзи страни на 1848 ний видѣхми у селскѣт свещеник една дрѣвена чаша за причастие с-нѣколко прости покровци на един от които имаше написано Гавриѣл Тръновски. Таквиз древности от ден на ден изчезнуват и за туй трѣба да прѣварим до колкото сми сварили да ги съберем.

(ОХРИДСКО) Село ВЕДРИНО.—*) Не помня сънувах ли или на явѣ видѣх че са намѣрвам при дѣнерѣт на планината Ведрино на равнина-та при Джеблядин — Беювитѣ къшкоче и сѣдях сѣдѣх на лядина-та (поляна) и имях напѣдѣ си разгърнати книжицитѣ, дѣто пише нѣщо за черковнава наша История, не четях а размислях на това което бѣх по напѣд прочел. Ето застана при мене честен един и благообразен старец.

Що мислиш така сине? бѣше първата рѣч що ми подума достоуважаемий той старец.

Мисля, рѣкох, честний Старче, върху Българската наша История, що казува че Славнѣт наш град Охрид е бил столица на Българскѣт Патриархат и

*) Селото *Ведрино* или *Петрино* дежи на вѣсточна страна от пльнината *Ведеряна*, а малко нѣщо на десно към исток на друга една близка пльнина именуема *Лътинца*, (защото е много добра за живѣние дѣтѣ, понеже е украсена с-много бистри и студени извори, още с-широки рамни лядини) дежит селото, в-което се родил Великий Византѣйски Император *Управда* или *Иустиниан*, това село уще и сега се именува *Исток* по името на *Иустиниановѣт* татко. Тука близу до *Прѣсп-ското* езеро има и друго село, що се називат *Царев двор*; а по на тамо има друго, по име *Герман*, отечеството на прочутият *Иустинианов* вѣвода *Велизария*. Прѣко горѣречени-ве двѣ пльнини на запад е създаан град *Охрид* отгорѣ на двѣ могили, от три страни обикоден от водитѣ на езерото, а от 4-та с-поле широко, на-китено с-ниви, лозя и прѣкрасни градини прохладжани с-много бистри и студени води които истичат от близнѣт пльнини, които нѣкога сѣт напоявали и градѣт изобилно, а и сега малко нѣщо.

Българи Патриарси са живѣли и управлявали черквата Христова десетина столѣтия, а как сега Патриарси Българи не, ами нити Владици Българи нѣма. Желал бѣх, честний старче, да знаѣж, по подробно как е станало това та сми изгубили ний тѣзи наша черковна независимост и как става днес че ние неможем да доблем на това. Наставѣте мя, Старче честний, ако знаете нѣщо за това.

Старецѣ-т въздѣхнѣ издѣлабоко и ма попита пак: Българин ли си сине?

Може ли да имаш сумѣние за това, като сичка тѣзи околност що са зове *Македония* е от искони населена с-народност която носи това име и говори този язи: Български?

— Така ет Сине, но от како сѣт за идвали овдѣ гърци владци и са взвели гърцкѣт язи: во църквитѣ и училищата много неразбрани Българи сѣт оставили сладко си и славно бащино народно име и зоват се Гърци-ромеи уште и Еллийни, за велик срам на своето велико и славно отечество.

Да не даде Бог старче да сѣм аз от овия що забрават своето произхождение и се отказват и отричат от свой род за да угодат на заклетѣт неприязни на нѣхнѣт народ. Но молим те, кажи ми, ако знаеш, как са е постановила напата черковна самостоятелност и послѣ како е станало та сми я изгубили ние и сми дошли до това унижение днес, що ни владика Българин не можем да имаме.

— Ке се продължи много разговорѣ-т ни, чедо, ако би да ти искажем подробно све що за ово знам. Но понеже си Българин и си любопитен ще ти кажем на кратко само, колкото служи за введение на разговорѣт който ще имаме.

Нашата Черковна Самостоятелност по тия страни е основана уште от време-то на нашият велик съотечественник и еднородец *Иустиниан*, който като стана Император Римский во Византия, не са отрече от родѣт си и от отечеството си, както що чинат сега млозина такива не разумни Българе, но почете мѣстото во което са бѣ родил, и го възвиси по духовна степен на равно съ столицата си *Новий Рим* или *Цариград*, като основа и утвърди в-него самостоятелно Черковно правление, независимо от *Цариградскѣт* Патриархат. Това велико и славно дѣло на нашият велик и славен съгражданин, е което възроди духовнѣт наш живот и оздрави съществованиято на нашата народност. Уще прѣди поевението на Славенската писменност, той прѣдвидѣ това и прѣдготви нейната будущност. Център на Славенското население в-Македония, първа *Иустиниана* или *Охрид*, стана център и на духовното Негово образование, зародиш и първа люлка на народната наша писменност.

Щом са появи Българската Книжнина, и тя намѣри вече готови дѣлатели в-въспитаницитѣ на тая черква, и прѣдзначението *Иустинианово* постигна цѣлта си. Българитѣ вече имаша черква самостоятелна за да дѣйствуват за свое-то развитие независимо

от цариградската неприязнена тѣм черква. Св. Климент е първият Българин и Български Архиепископ на тѣзи черква. (Слѣдва).

ФЕНЕР.—Прѣдвѣята педѣля подир черква станѣ обрядът за поченването на уроцитѣ в-тукашното Българско училище. В-присѣтствието на нѣкои от по първитѣ тука наши съотечественници, и на мнозина от народът, свещеницитѣ светиха вода, и управителът на училището Г. Григория Хиландарски каза едно слово сгоднo за в-та тѣв случай, послѣ са прочетоха новитѣ устави на училището, програмата на уроцитѣ и каталогът на ученицитѣ и най подир свършиха с-молебствие за дългоденствието на Н. Н. В. Султанът.

ПАНИГЮРСКАТА РАБОТА.

От нѣкое врѣме насам разни дописки са появи-хж в-Свѣтникът противъ злоупотрѣбленията на Панагюрскитѣ чорбаджии, между които и една дописка за оправдание-то им. И до нашта смиренна Гайда дойдоха нѣкои оплаквания врѣх Панагюрскитѣ чорбаджии, но ний прѣдоставихми тѣзи чорбаджийски расправи на нашият чорбаджийски вѣстник. — Свѣтникът и не приехми да са занимавами с-посебни каприции на два чорбаджийски тарафа. Нашата Гайда, която е повече орган на сиромашта не виждаше добро за нея в-побѣдата нито на едната нито на друга-та партия. Вече е казано и доказано че чорбаджинтѣ не само в-Панагюрище, ами и на сѣко едно горище, селище, и градище, йоще ако щете и на сѣко едно бранище, ханище и Бал-кѣпанище се туй сж тѣ: улита им колесникът на н'зѣд. Дѣто да бѣде един чорбаджия, нѣму първата му работа е да подѣде сиромаситѣ, то му е нему занаят (1). Но има и друго, което йоще сички незнам да ли сж го разбрали, но което ний от опит сми узнали и сми са твърдѣ добрѣ увѣрили въ него, че тѣзи които зафащат найнапрѣд да викат врѣх чорб джинтѣ, не викат от сѣжалѣние към сиромаш-та, но защото или дѣл не им са дали от нѣкоя *кжрантѣ*, или защото сами не сж можли да са домогнѣт до чорбаджийското кѣлбо. Ний сми видѣли, тѣй като слѣнце те по пладнѣ, знаими таквиз доста домогатели на чорбаджийството, които зафагнаха своето попдище от да плачат за сиромашта и да викат врѣх чорбаджинтѣ, но от как са докопаха и тѣ до чорбаджилѣжкѣт, искараха пѣпрището си до по дълбоко запѣпрование и закопававание на сиромашта.

Простият народ е доказал твърдѣ философски своето мнѣние за тѣзи работи въ приказката за оногози осѣденният, когото за наказание намазали го били с-мед и го вързали о едно дърво да стои на

слѣнце без да може да са брани; и когото, като нападнали рой сѣкакви насѣкоми та го измѣчвали, пътник нѣкой си го сѣжалил, като го видѣл на това състояние, и дошел да распѣди насѣкомитѣ да го не ѣдѣт, а варзаниът го попитал: можеш ли да ма отбраниш тѣй щото да не дойдат вече на мене никакви насѣкоми? Не можж, рекъл, състрадаелният пътник, но колкото за малко да та отърва от мѣжитѣ на тѣзи които сж та нападнали. Когато е тѣй, рекъл осѣденният, остави не дѣй ги за-кача, ти по голѣмо зло ще ми направиш; ще раздигнеш само тѣзи колкото да ги раздразнеш да ма зажилат изново, или ще распѣдеш тѣзи които сж вече сити, и ще ма нападнат други нови по гладни и толкоз по злѣ за мене.

За туй ний в-тѣзи борби на Панагюрскитѣ партии не рачихми да заемим органѣт си ни на една защото не прѣдвиждахми нищо добро за сиромашта, (за доказателство на думитѣ ни нека забѣлѣжат Панагюрци това, и кога дойде врѣме нека поменѣт на Гайдата пѣсента.) Но сега гледами работата става друга. От чорбаджийска борба та става даскалска, и ний вече неможем да останем неутрални; защото, както рѣкохми, нашият орган е орган на сиромаш-та, между която са броят и учителитѣ, според явното им състояние и според поговорката: „*αὐτοὶ οἱ Λογιστὰς ὁλὼ πτωχοί.*“

Допискитѣ на Свѣтникът като говоряха за изедничеството на Панагюрскитѣ чорбаджии подмѣтаха нѣщо и за Чолакова, което ни са виждаше странно наистина, защо да мѣсят и него в-чорбаджийската попара по неможихми да му уловим краят и мѣлчяхми. Сега, като излѣзе на свѣт дописката от Татар-Пазарджик, работата са разбра каква е, и ний вече можем свободно да направим своитѣ забѣлѣжвания на това отгорѣ, и да изобличим злобният този дописник който по своекористна цѣл са зема да клевети другитѣ. Не приемами на себе си да защищавами В. Чолакова, а още като сми, както знаят мнозина, онеправдани и обидени от него; но ако и да го мразим ний за поведението му частно към нас, мила ни е правдата и истинната, според която трѣба ний да го почитами за достоинството му и за услугитѣ му към народът. Частнитѣ обиди трѣба да мѣлчат прѣд общественният интерес.

Дописникът казва че Г-на Чолакова го приели Панагюрскитѣ чорбаджии за да ги запазва чрѣз вѣстникитѣ ако пише нѣкой нѣщо лошо за тѣх. И пак че той сторил да извадят досегашният почетен и достоен за уважение учител, Найдена попѣ Стоянова, и да остане на мѣстото му той. Обвинение съвѣсм безосновно, което компрометира повече обвинителът от колкото обвиняемият; защото, ако бѣше само за запазването на чорбаджитѣ чрѣз вѣстникитѣ то можеше и Г-н Найден Попов да го направи. Да са изваждат учители и са замѣстват с-други, то не става само в-Панагюрище но и

(1) Виж подолу в-приказкитѣ НАБОЖНИТ РАЗБОЙНИК.

на съждѣ. С-интриги изваден учител разумѣва- ний, когато са извади един по достоин учител и да са замѣни с-един по ничтожен, както обикно- венно става на много мѣста по България, а тука ний гледаме че става противното на това, сирѣч изважда са един по долен учител и са настанява един по достсен. Това интрига ли е? Г-н Н. по- пов сякама не ще ни са сърди на това като го казвами; истинѣ и той е добър и способен учител, но при Чолакова той е много долу, а от това из- лѣва че не само е осудително, но още е и пох- вално нѣщо да чуйми че едно мѣсто са старае за възвише ието на учебнитѣ си заведения.

Но дописникътъ прѣдставя Чолакова като Русскій агентин, заплашва Панагюрскитѣ чорбаджии за си- новетѣ им и призовава най послѣ вниманието на Ц. Правителство да земе мѣрки за истреблението на тѣзи агенти които му сѣ съкога неприятели.

И ний непомалко от Г-на дописника желяем ис- треблението на рускитѣ измежду нас агенти, и са- ми са стараем и другитѣ призоваваме да радят за отмахването на тѣзи зараза испомежду ни. Но не тѣй по щението на таквиз нѣкои чудни и дивни даскалетинки, които като са покажат неспособни за ваажното учителско звание, та искат с-клевети да отблѣснат по достойнитѣ, и да си останат тѣ вѣчно на учителскиятъ пост.

Ний не познаваме Г-на Чолакова за Русскі аг- ентин, и за това не земами на своитѣ данни да го о- правдаими и от думитѣ на безсовѣстнитѣ му обвини- тел. Той казва че В. Чолаков е Русскі агентин, и има Московски намѣрения, а в-сѣщото врѣме каз- ва че изгубил благоволенieto на Московското Правителство и тѣй са лишавал даже от дневната си прѣхрана.

Ако е истина че Чолаков е Русскі агентин то за несполуката само на прѣселението не можеше да изгуби благоволенieto на Московското Правителст- во и да са лиши от прѣхраната си; защото това не видѣхми да стане с-другитѣ Русскі агенти които бѣха на тѣз работа отгорѣ. Тѣ сички не сполучи- ха, но не само не са наказаха с-неблаговоление, но са и наградиша с-чинове и ордени. Чолаков е развѣ исклучение.

И наистина той е исклучение, но затова защото и служението му бѣше исклучително. Ний знаими колко викаха Русскитѣ агенти против него тогаз, и защо викаха; но Негова милост, Г-н дописник, може да не знае че несполучието на нѣкои от Рус- скитѣ агенти в-прѣселението зависи от части и от поведението на Чолакова. Когато Чолаков, вѣрен на отечеството си противодѣйствуваше на Русски- тѣ планове, и за интересъ на общото отечество жертвуваше своитѣ частни интереси, тогази тѣхна милост, туй почетенитѣ и уважаемитѣ даскалченца и дописниченца вираха крака на горѣ и си пушяха цигаркитѣ спокойно без да имат хабер от нищо; а сега защото ги изваждат да не сѣ учители, тѣ

станаха сичкитѣ родолюбци и вѣрни на Правител- ството, а тѣзи които ис ренно дѣйствуваха за до- бротого на общото отечество, стават сега Русскі а- генти; защото прѣчат на таквиз даскалетини да зе- мат пари бадехава.

Ний ще помолим нашитѣ събратия Вѣстникари да бждат внимателни пред таквиз едни зловни съоб- щения, които не стават освѣи за своекористна цѣл и служат за повреда на общото добро; та и на самитѣ журнали, в-които са помѣстят таквизи кле- ветнически обвинения, не правят почет.

ВѢСТНИКАРСКИ РАСПРАВИ

На Съвѣтникътъ витлото зе пак да са разсуква.

В-обсѣжданието което прави на Българскитѣ вѣ- стници в-двата послѣдни броеве на листътъ си той са коснува и до нас, именио до нас а не до вѣс- тникътъ ни защото като комай нищо не казва за съ- държанието на вѣстникътъ ни, той сичко казва за нѣрѣственнитѣ ни качества. В-прѣднитѣ си брой той ни нарече *зловен, мстителен, каприциозен* и най послѣ *интересант*, и при общавието си да развие мислитѣ си повече в-слѣдующитѣ брой той като нищо пак за вѣстникътъ ни непоменува, зани- мава са исклучително с-личност-та ни и едва ли не с-иститѣ думи ни описува пак.

Своеволие, страсти, пак злоба, гнѣв, зовист, самолюбие, и пак страсти, клевети, хули, пороци, подкупност, неправилно възпитание, и неприличие сѣ развитието което прави на мислитѣ си Съвѣтни- цътъ Редактор като иска по добръ до ни характе- ризува. Колко е богат неговѣт рѣчник с-пристойни думи! Как добръ умѣе той да развива мислитѣ си в-склеветание! Ни една умразна дума не можла да, му са укрне да я ненамѣре и да я некаже на огър- лица-та която поискал да ни прикачи!

Почитаеми читатели, съберѣте, ако имате врѣме и воля, тѣзи сички думи, изрѣчени против нас въ послѣднитѣ брой на Съвѣтникътъ, приложѣте на тѣх и тѣзи които е отпонапрѣд, още от как са е по- явил на журналното поприще, изрѣклъ за нас. Тур- рѣте и *зловен, мстителен, каприциозен, ИНТЕРЕ- САНТ, развратител, иезуитин, католик, протес- тантин, правонеславен*, и други толкоз които сега не ни идѣт на ум; въобразете си сега от сичко туй смешение какво чудовище излѣзва. Ето това сми ний Редакторътъ на Гайдата, по мнѣнието на Съвѣ- тниковѣтъ Редактор.

Циганитѣ едно врѣме като искали да въздигнат харачеринѣт си, малко им са видѣло да му кажат, *ефендим* или друго едно таквоз почетно название, ами го парѣкли *дѣор беш алия*, Редакторътъ на Съвѣтникътъ днес като иска да унизи редакторътъ на Гайдата, малко му са видѣло да му каже едно у- низително название, и да му припише един порок,

но гледал да го натовири със сичките.

И безпорочният той хвали са че *стои по горь от нас, и че нъ пръзира за пороците ни*. Нашето възпитание не ни дава да знаем тѣзи условия и прилици дѣто да ся фали челѣк сам и да прѣзира другитѣ. Не, ний непрѣзираи почтенниѣ редактор на Сѣвѣтникѣт за неговитѣ пороци. Ний го почитами за изящнитѣ му добродѣтели; Но не му завиждами ни най малко за това дѣто стои погорѣ от нас на високо, като знаем че колкото по високо са качи маймуната, и колкото погорѣ стои, толкова повече личи срамотата и' (подробен отговор слѣди до недѣля).

ПРИКАСЧИЦИ.

ПРЪЧ И ВЪКЪ. — Един пръч веднѣж дошел да пие вода на рѣка-та, и, като са навел да пие, огледал са и видѣл брада-та си въ вода-та. Мала на брадѣ имам! рѣкъл той, съ тѣз брада аз ставам един Грънѣй владика. Туй като си бѣбрѣд той, Вѣкѣ-тѣ кой-то го прѣсѣдѣвал, издѣбнѣл го из-отзад и го дрънѣл за кракѣт та го тѣрѣл на земя-та. Пърѣ-т изврякал и, що щем от мене, рѣкъл, аз ша става Владика! Ако та оставя, отговорил вѣкѣ-т, стани и Патрика.

КУЧЕ-ТО И СИН МУ. — Куче-то веднѣж пѣла пошт не прѣмѣнало от да лас; а на сутрин-та син му го попиталъ: „Тате, тѣз пошт ти што имаше че, шото си бѣ пошт-та, се' дая и не мѣкна? Куче-то му отговорило: плашихъ вѣкѣ-т, синко, да бѣга „А син му го попитал пак; ами защо и ти са устѣпваше се' назад и трепереше? „Защото и мене ма бѣше страх от него, рече кучето.

ЛУКАВА-ТА БАБИЧКА. — Двама братя имало, кєнто живѣли на едно. Еднакви по голѣмѣт излѣзва да иде на пѣкадѣ пѣшто за работа; но като минавал прѣз чяршията, срѣща го една бабичка, която са обадила и му повикала: Кѣдѣ отхаждаш синче? Заштѣ ма остави тѣй да ходя като не мила не драга; што ма непригледваш и не ми пригодаваш сега на старини, като съм толкоз теглила със тебе на младо ерѣме? „Яляш си, рече момѣкѣт, бабо, ти си са припознала, мене майка ми умрѣ и аз пѣмам майка. „Бабичката тоз час фана да вика: „Я вижте ви хора какво неблагодо-рно чедо! гледѣйте как са отрича от мене, като съм го родила, кѣрмила, хранила и до тѣз пора отгледала! И тѣй приближава до него, улавя са у яката му и го потеглява към Мехкене-то. Момѣкѣт отнѣй-напрѣд са противѣше и не рече да отиде, но принуден от заштѣтата яви са прѣд Кадия, и Кадия според прикаскитѣ на бабичка-та-осажда го да я прибере и да ѣ пригодава като майкѣ што му бил; защото инѣк че го накаже.

Но лукавиѣт бабѣшкел, като са боеше да не би момѣкѣт да я остави пѣдѣт и да побѣгне, рече на кадият: „Есендим, поради немилосердието което показва син ми към мене, моля ти са да го задѣлѣши да ма земе на грѣб и да ма занесе у дома. Кадият зановѣда на момѣкѣт, който са и принуди да я земе на грѣб и трѣгна да си иде съ нея у дома си. На пѣтѣт го срѣща брат му, и го запитал: „Кѣдѣ заносѣш тѣзи бабичка? „Майка ми е, рече момѣкѣт, и занасям я у дома. „Че дѣ имам ний майка, когато майка ни има толкоз години как е умрѣла? „Казал брат му. „Иди да го речеи на Кадия, недѣй го казва на мене, „рече по голѣмѣт брат.

НАБОЖНИѢТ РАЗБОЙНИК. — Нѣкой си разбойници бастисали веднѣж един керван, и уловили търговци-тѣ та ги завели прѣд главатаринѣ-т си. Между обраи-тѣ имало и един имамин, който като видѣл че главатаринѣт на разбойници-тѣ често-често са кланя и ся моли, подир откланяне-то му идва при него и му казва: „Чюникъ та виждам че си един благочестивъ и набожен челѣк, дойдох да ти са помола да заповѣдаш да ми дадат дрѣхѣ-тѣ ми назад и да ма пуспѣиш да си ида, защото и аз съм един имамин, служитѣл Вилияго. „Главатаринѣ-т на разбойници-тѣ го изгледал и го попитал: „че от дѣ ма позна че съм благочестив и набожен? „Заштото та видѣх, рече Имаминѣт, че са често кланяш и молиш. „Ахмакитино! отвърнал Главатарѣт на разбойници-тѣ, да са кланяш и да ся моля то е моя длѣжност, а да обраи хората то ми е загат. Там да плъзнеш и от разбойник да

не чакаш никога да видиш нѣкоя добрина, ами ли са благодарѣиш и на туй ако та оставят жив. „ — (Такваз пасмина сѣ и на-шенскитѣ чорбаджи!)

НАРОДНИ САТИРИ.

Либе-ле гол фудулино,
От дѣ зе гащи та доде?
— Зел дѣ зел, либе, не питай;
Нали съм дошел гледай ма. —
Либе-ле гол фудулино,
От дѣ зе калпак самурен;
От дѣ зе калпак та доде?
— Зел дѣ зел, либе, не питай
Нали съм дошел гледай ма
Право ми кажи нелѣжи,
Щем ли ма или нещем ли?—
Нали си дошел иди си.
Гащи и калпак купи си,
Тогаз ма п тай да кажа
Щѣ ли та и не щѣ ли та.

РАСПИСКИ.

— Г-не М. в-Руссе, умолявате са да приемите и за напрѣд настоятелството за раздаването на Гайдата въ градѣт ви, и ако имате нѣщо пагуба от о-нѣз година да си я прѣснемите от новитѣ спомоществования; защото ний необичаи да са отшети нѣкой за нас ни в-една аспра, Аколи и подир това неможите да приемете настоятелството, то прѣдайте листовѣтѣ от Гайдата на учителя Г. Коста Арнаудов или на Г-на Симеона Златов, който въспреме от тѣх. Малката тая услуга, любезный Прѣятели, не е само на мене, и тя са относи на народа.

— Г-не Г. Зафиров в-Букурещ. Молим ви да слѣдувате и за напрѣд да сте настоятел на гайдата за в-градѣт ви; но ако дин работѣт ви недопрощават то прѣдоставѣте това на г. Е. Станкович, когото умолявами и са надѣем да приеме този труд.

Прилага са на броеветѣ за в-вашиѣт град още един брой от гайдата дар от издательт за Българчетата от Медицинското училище в-градѣт ви.

— Г-н Петър. П. Кара-Петров родом Панагюр-рец и управител на Народната печатница на Фенер при Българската Народна Черкова, подарява едно тѣло от Гайдата на Панагюрското училище. Ний като честитим подароку на Панагюрскитѣ ученици, молим от наша стѣрна почтенното настоятелство на Гайдата в Пловдив да испраща листѣт за реченното мѣсто който ще са праща чрѣз Пловдив.

Цариград въ Печатницѣ-гѣ на А. Минасова
у Вѣзир-Хан.